

Udvalget og i Undervalget, men det synes, at netop med Hensyn til alt det, den ærede Ordfører ikke kunde faa frem der, har han haft den Bagtanke: Nede i Salen skal jeg nok komme frem med det. Han er end ikke vegen tilbage for at oplæse af Breve, som han ikke havde Lov til at oplæse. Jeg har før haft en lille Kontrovers med den ærede Ordfører; maa jeg her udtale, at for Fremtiden vil jeg ikke mere stole paa ham eller hans meget omtalte Loyalitet.

Ordføreren (Birch): Jeg forstaaer ikke Tankegangen i det ærede Medlems Fremstilling. Hvad vil det sige, at jeg vilde tilbageholde de Udtalelser, jeg her har fremsat, fra Betænkningen for at komme med dem her i Salen? Det kunde have noget paa sig, hvis det ærede Medlem ikke var til Stede her og kunde imødegaa mig i Tilfælde af, at mine Oplysninger vare forkerte, eller jeg havde draget falske Konklusioner i Stedet for, at jeg slet ikke har draget Konklusioner. Hvor kan man tale om Illoyalitet i denne Forbindelse? Det forstaaer jeg ikke. Naar det ærede Medlem paastaar, at jeg har oplæst Breve, som jeg ikke havde Berettigelse til at oplæse, vil jeg sige, at det ved det ærede Medlem jo ikke noget om. Jeg har faaet dem fra Kommandør Bardenfleth for at forelægge dem for Udvalget og selvfølgelig for enhver kompetent Forsamling, idet han opfattede Brevene som værende til Gunst for hans Opfattelse i Stedet for, at de i allerhøjeste Grad var imod den. Jeg skal ikke diskutere videre med det ærede Medlem i denne Sag, men kun sige, at det forekommer mig, at der med Hensyn til Opfattelsen af, hvad der er Objektivitet, her som saa ofte har vist sig i højeste Grad at være Forskel mellem Socialdemokraterne og os.

Christian Rasmussen: Den ærede Ordfører (Birch) begyndte med at udtale, at han havde ondt ved at forstaa min Bebrejdelse mod ham. Det er muligt, at den ærede Ordfører overhovedet har ondt ved at forstaa, og hans sidste Udtalelse om, at han her i Tinget har Lov til at oplæse Breve, som han har modtaget til Benyttelse i Udvalget, kunde tyde herpaa.

Hyller: Jeg vilde gerne gøre et Par Bemærkninger overfor Ministerens Udtalelser om det Standpunkt, som vi indtage og have hævdet her i Tinget adskillige Gange med Hensyn til Lodsernes Statsansættelse.

Det er ikke alene fra Socialdemokraterne, men ogsaa fra Lodserne, at dette Ønske er udgaaet. Nu siger den højtærede Minister, at det er et Privilegium, de have, de kontrolleres af Staten, men drive for øvrigt et privat Erhverv. Den Motivering, som Flertallet i Udvalget har givet, er, at det betragter privat Erhverv som en Stimulans med Hensyn til økonomisk Udbytte, og det udtaler i øvrigt, at det ikke kan gaa med til Statsansættelse, idet det vil medføre en Slappelse hos Lodserne, og at Erhvervelsen af Indtægter til Lodskasserne er afhængig af Lodsernes Tjenstivrighed, Dygtighed og Arbejdsevne. Den Udtalelse, som man har hørt adskillige Gange fra den Side, forekommer det mig ikke rigtigt at fremsætte om vore Lodser. Som man ved, har der ikke været klaget over dem, hverken fra Rederier eller andre, det er dygtige og tjenstvrige Folk. Det er derfor meget urigtigt bestandig at paaberaabe sig, at de ville slappes i deres Tjenstivrighed, hvis de blive statsansatte. Hvorledes gaar det med Tjenestemændene og Embedsmændene i øvrigt? Man hører aldrig Klage over, at deres Tjenstiver slappes, fordi de ere statsansatte. Det Parti, hvis Flertal har sat denne Udtalelse ind i Betænkningen, har aldrig, naar der Gang efter Gang har foreligget Forslag om Forhøjelse af Embedsmændenes Gager, paaberaabt sig dette Forhold. Har det da for en Del været Hensigten med Lønforhøjelsen, at de vedkommende skulde svækkes og slappes i deres Arbejdsevne? Jeg mener, at man ikke har mere Ret til at fremsætte saadanne Udtalelser om Lodserne, end man har til at fremsætte dem om enhver statsansat Funktionær, det være sig Tjenestemand eller Embedsmand. Jeg har den Tro til dem, som arbejde i Statens Tjeneste — og det samme gælder Lodserne, hvis de blive statsansatte —, at den Omstændighed, at de ere statsansatte, ikke svækker deres Tjenstivrighed og Arbejdsevne. Jeg vil sige til den højtærede Minister, at den Tid vil sikkert komme, hvor dette Krav bliver gennemført.

Forsvarsministeren (Klaus Berntsen): Maa jeg sige til det ærede Medlem, at jeg anser ogsaa Lodserne for at være dygtige og brave Mennesker, jeg skal være den sidste til at sige noget nedsættende om de Mænd, der udføre dette meget ansvarsfulde og vigtige Hverv, men derfor behøve de ikke at blive Statsfunktionærer. Her skiller jeg mig fra det ærede Medlem og hans Meningsfæller. Det ærede Medlem